

Billegő Kórus

Két falatka kukac között Repike kiesett a fészekből. Mamája, a gyönyörű hangú fülemüle nem bírta egyedül visszatenni, meg kellett várnia szeretett párját. Alig tettek meg öt-hat szárnycsapásnyi távolságot, máris egy újabb fióka került a földre.

Papa bekémlelt a fészekbe.

– Fricike, ne ugrabugrálj, a testvérekéid veszélyben vannak így!

– Igen, papa – válaszolt engedelmesen Fricike –, csak a lábam zsibbadt el, azt igazítottam meg.

A következő alkalommal:

– Igen, papa, csak nagyon viszketett a hátam.

Azután ez következett:

– Igen, papa, csak a szárnyaimat próbáltam, működnek-e rendesen.

Valami jogos oka mindig volt Fricike heves és gyors mozdulatainak. Egy szemhunyásnyit sem tudott nyugodtan megülni. Persze most azt gondolod, kedves olvasóm, hogy a kirepülés után már minden megoldódott. A fülemülepár is ebben reménykedett. Tévedtek ők is, tévedtél te is. Énektanulás közben, étkezések alatt, rovarvadászat idején, mindig, mindig gondot okozott az az izgága madár a családjának, az oktatójának, a barátainak. Énektanulás közben hol az egyik társának lépett a lábára, hol fellökte a karmestert, hol kibukott a sorból, hol meg elszédült, mert az izgalomtól nem vett rendesen levegőt. De soha nem szándékosan zavarta meg az órát.

A kórus vezetője nagy bajban volt, mert Fricike a legjobb énekesek közé tartozott, sőt mi több, ő volt a legjobb. Így nem küldhette el. Ráadásul hamarosan versenyen vesz részt az együttesük, ezért minden jó hangú madárra szükség van. Sok-sok gyakorlás után szinte tökéletes volt az előadásuk, leszámítva Fricike magánszámait.

Elérkezett a nagy nap. Sok versenyző jelentkezett. Volt, aki egyedül próbálkozott, volt, aki egy másik madárral fogott össze, és érkeztek kórusok is szép számmal. Kisorsolták, ki mikor és hol fogja bemutatni tudományát. Az erdő tisztásán foglaltak helyet a nézők, hallgatók, a körös-körül

pompázó fák és bokrok pedig alkalmasnak bizonyultak megannyi színpadnak, ahol a versenyzők vártak a sorukra.

A fülemülekórus lépett fel legutolsónak. Egy fenyő hosszú ágán kaptak helyet. A karmester a lelkére kötötte Fricikének, hogy maradjon veszteg, akármije viszket, akármije fáj vagy zsidbad.

A fellépésig nem is volt vele semmi baj. Csak akkor felejtette el, mit ígért, amikor sorra kerültek, és elkezdtek énekelni. Annyira figyelt arra, hogy hibátlanul énekeljen, hogy elkezdett hintázni az ág hegyén, ahol ült. Azért ültette oda a vezető, mert így legfeljebb egy madarat tud lelökni. Azt, aki előtte ül. Az ág le-fel mozgott, szerencsére ütemre. A karvezetőt az ájulás kerülgette, a madarak nem győztek kapaszkodni, egyik madárka felakadt a feljük hajló ágra. Fricike azonban semmit nem vett észre, behunyt szemmel nagyon kellemesen érezte magát.

Következett a tanácskozás, a zsűri félrevonult, mert nyugodt körülmények között, jól megfontolva akartak döntést hozni.

A mi csapatunkat maga köré gyűjtötte a karmester.

– Szedelőzködjetek, mi nyugodtan hazamehetünk! Majd talán legközelebb simábban megy – és rosszállóan Fricikére nézett.

Szerencsére még ott érte a kórust a zsűri. Azt mondták, ők voltak a legjobbak. Mindenki azt hitte, így tanulták be a darabot. A legmagasabb pontszámot kapták, a hallgatóság tombolva ünnepelte őket. A kórustagok és a vezetőjük egyaránt értetlenül állt a sikerük előtt. Csak akkor értették meg, mi történt, amikor a zsűri elnöke így méltatta az előadásukat:

– Olyan fenségesen hullámozó lett az ének ettől a ringástól, hogy páratlan élménybe részesítettek bennünket. Köszönjük!

Nem is emlegették a fülemülekórust ezentúl másképp, csak Billegő Kórusnak.

Fricikének külön feladata lett ütemre hintáztatni az ágat minden próbán, minden előadáson. Ez a munka úgy kifárasztotta, hogy többé nem törődött vele, hol viszket, mi zsidbad.

No persze az énekéről sem mondtak volna le semmi pénzért...